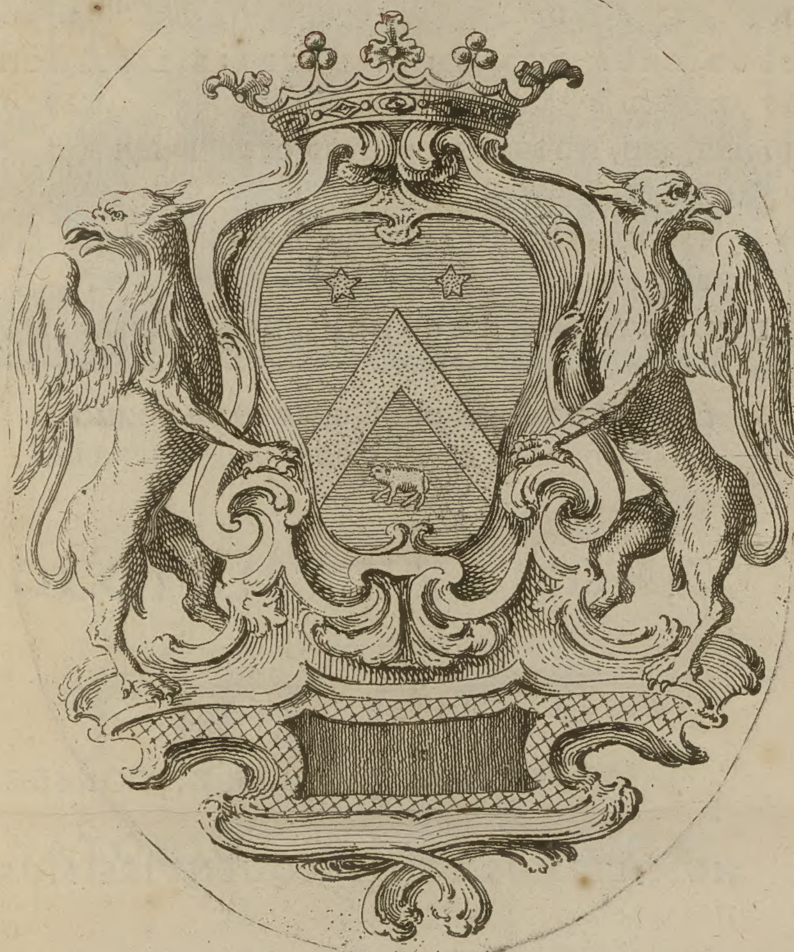

ILLUSTRISSIMO VIRO
INTEGERRIMOQUE SENATORI,

D. D. ANTONIO-LUDOVICO SEGUIER,

IN SUPREMO SENATU PARISIENSI
PRIMO REGIS PATRONO,
UNI È XL. ACADEMIÆ GALLICÆ,

HAS SUORUM LABORUM PRIMITIAS;

HOC STUDIORUM SUORUM INAUGURALE TESTIMONIUM,

NON AMBITIONIS, SED SUBMISSIONIS, SED OBSERVANTIÆ SUÆ τεκμηρια,

PERENNIS IN GRATITUDINIS MONUMENTUM,

DEVINCTISSIMI NEC-NON ANIMI TESSERAM,

CUM VOTO SALUTIS OMNI-GENÆ ARDENTISSIMO

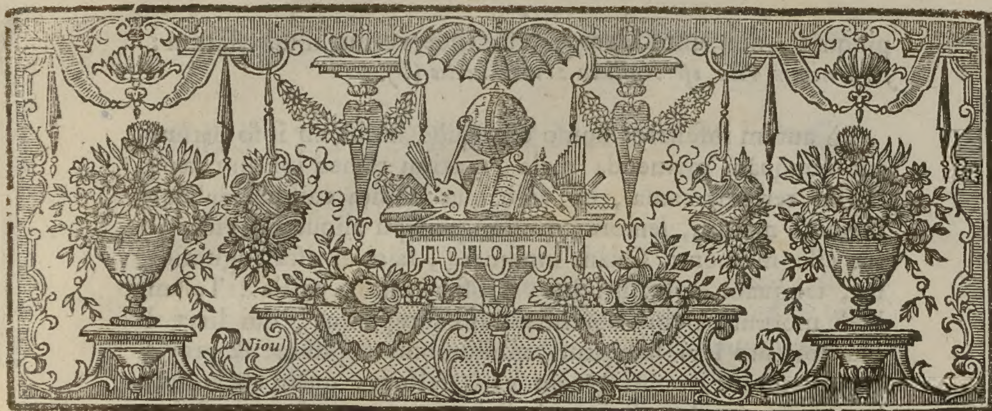
VOVET, OFFERT, CONSECRAT

HUMILLIMUS ET OBSEQUENTISSIMUS

JOANNES COSME D'ANGERVILLE,

NOSOCOMII DICTI L'*HOTEL-DIEU*,

NUPERRIMÈ CHIRURGUS PRÆCIPUUS.

DE

COCCYGIS LUXATIONE.

THESES

ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

EA eſt, teſte *Senecâ* (*a*), miſera generis humani conditio, quòd naſcimur uno modo, multis morimur, & tot mortis vias natura aperuit, totque itineribus fata noſtra ad finem decurrunt, quot morbi alii aliis graviores nobis quotidie imminent. Uti enim multiplices ægrotandi, ita & moriendi rationes ſunt, moduſque quo dies ſupremus appro-

(*a*) M. ann. controv. 15, ſect. 2.

pinquat, non unus idemque eſt. Inde verum illud effatum: *ſera nimis vita eſt craſtina : vive hodie* (*b*).

Eò autem infelicior homo eſt, quòd multa ab ipſo parùm aut nunquàm metuenda mala, maximi tamen ipſi ſint ſæpè ſæpiùs terroris cauſa, ea verò quæ juſtum cuilibet debent incutere metum, leniora, minimique ipſi aliquotiès videantur eſſe momenti. Quàm innumera, falsâ ex iſtâ cogitatione, tanquam à ſcaturigine, proficiſcuntur exitia! Talem ideò morbum nobis deſcribendum ſumpſimus, qui licet à plurimis pro levi habeatur, nihilominùs ſæpiſſimè & gravis & periculoſus evadit. Quàm verò falſum, quàm abſurdum ſit de iſto morbo allatum judicium, comprobare noſtrûm erit, & ad id plurimùm conducent in noſtro programmate tùm modò recenſendæ obſervationes, tùm jam jam proponenda media curatoria ad hunc morbum debellandum. Priùs autem quàm tale onus ſuſcipiamus, cum muneris quo defungimur ratio, laudandaque certè hujus-ce noſtræ Scholæ conſuetudo, accuratam ipſius Coccygis deſcriptionem Anatomicam, nec non partium ipſi annexarum ſaltem adumbrationem, à tot magnis viris licet graphicè dudùm traditam, à nobis expoſcere videatur, pro-ut ea in theatro Anatomico pluriès diſſecuimus, ſtrictiſſimo hæc ſtylo ita deſcribemus.

(*b*) Mart. Lib. II, epigr. 16.

POSITIONES ANATOMICÆ.

I.

Ossis ſacri extremo attexitur os parvum, quod à ſimilitudine roſtri cuculi avis *Coccyx* dicitur, vel à voce de ſono factâ, eò quòd crepitus qui inde per ſedimentum exeunt ad id os alliſi, cuculi vocis ſimilitudinem effingunt, ſive tandem quòd tale os oſſi ſacro ſit agglutinatum, quod illi κολλασθαι dicunt, εκ τȣ κολλαξ, κολλον, & ab his derivatum κολλυξ (*c*). Quæ quidem pars provectâ in ſenectute ſolo tantum oſſe componitur, in ætate verò perfectâ tribus in eâ facillimè diſtinguendis. Quatuor in eâdem nec raro perſpiciuntur. Partem pelvis inferiorem & poſteriorem occupat Coccyx, ſpinæque finem imponit. Hujus ſi figuram ſpectes, ex ampliore baſi in mucronem deſinit, qui viris introrsùm, mulieribus autem extrorsùm incurvatur. Diverſis tamen variat in ſubjectis: modò enim anguſtus & in longum protenſus, modò amplus & brevis, nonnunquàm minimus, aliàs deniquè maximus obſervatur.

I I.

Brutorum animantium caudam efficit Coccygis prolongatio: quam partem verò etiam in homine ita ſeſe explicare conſtat, ut veram aliquotiès efformet caudam. Quinimò quibuſdam populis hanc excreſcere, & in modum caudæ propendere paſſim in autoribus legitur: ſcribit *Plinius* (*d*) in Indiâ homines naſci caudâ villoſâ diſtinctos: *Paulus Venetius* teſtatur (*e*) in regno *Lambri* dicto inveniri homines qui

(*c*) *Riolanus* Anthrop. Comment. de Oſteol. p. 851.
(*d*) Hiſt. Nat. lib. 7, cap. 22.
(*e*) In itinere ſuo, lib. 3, cap. 18.

caudas longitudine unam palmam æquantes, ut canes, habent; in inſulâ *Nomaneg* maris Orientalis gens eſt caudata (*f*). Idem dicit *Harvæus*, de populis in Indis Occidentalibus vitam degentibus (*g*). Clariſſimus denique *Diemerbroëk* ſe vidiſſe refert (*h*) anno 1638 infantulum quemdam caudam ſemi-ulnæ longitudinis gerentem.

III.

Tribus tantummodò oſſibus cum ſæpiſſimè componatur Coccyx, ſub illo præcipuo aſpectu illius examen ſuſcipi debet. Tria verò hæc oſſa diverſam habent magnitudinem: maximum prius, minus poſterius, minimum deniquè ultimum. His quidem eâdem in lineâ, continuâque ſerie paululùm anteriùs incurvatâ collocatis, tot oſſeos efformant nodos, iis quibus adſtruitur brutorum animantium cauda haud parùm abſimiles. Primum os ſecundo, ſecundum primo & tertio adhæret, mediante ſubſtantiâ ligamentosâ, ab eâ quâ vertebræ inter ſe connectuntur minimè diversâ. In unoquoque Coccygis oſſe diſtingui poſſunt duæ extremitates, alia ſuperior, alia inferior: ſedulò autem ediſcendum ac notandum quid ſingulum os particulare habeat, & in quo alterum ab altero differat.

IV.

Primum os non ſolùm magnitudine, ſed etiam ſuâ cum ſuperioris oſſis ſacri vertebris ſimilitudine ab aliis diſtinguitur. Habet præterea illud os duas apophyſes poſteriùs è ſuâ extremitate ſuperiore exurgentes, articulationemque per ſymphiſim cum oſſe ſacro conſtituentes. Obſervatur deniquè, & quidem perſæpè, in parte hujus poſteriore levem quamdam adeſſe depreſſionem, quæ extremam ſpinæ canalis finem adimplet.

(*f*) Vid. Geogr. Arab. nubienſe, pag. 70.
(*g*) *Traité de la Génération des Animaux, chap. 4.*
(*h*) *Anat. tom. II, p. 683.*

Secundum os eſt trium minimum : cellularem compactamque illius ſubſtantiam quaſi in globulum colligi diceres : apophyſes ſicut primum non habet, neque etiam diſtinctas, ut alia, in parte inferiori aſperitates.

Tertium denique os in eo facilè à duobus aliis diſtinguitur, quòd, ratione hujus voluminis habitâ, præcedentibus longior ſit, & quòd ipſius inferior extremitas multis hæreat aſperitatibus, dùm aliorum extremitates æquales & unitæ ſunt.

V.

Ossis Sacri extremitatis inferioris directionem ſequi Coccygis oſſa jam ſuprà diximus : quodquidem maximi eſt momenti, obſervatuque digniſſimum, ut modò probabimus. Inde evidens eſt hæc oſſa obliquè anteriùs deſcendere, à primo uſque ad ultimum quod præcipuè anteriore in parte ſuam habet ſedem. Ea verò diſpoſitio in fæminâ minor quam in homine reperitur; miranda ergò in hâc divina ſupremi naturæ autoris prudentia, qui talem his partibus dedit ſtructuram, ampliores ut eſſent viæ partum provocantes, egreſſumque fœtui præbentes.

Hujus certè ſtructuræ utiliſſima eſt cognitio : eâ enim poſitâ, tutiſſima, certiſſimaque in promptu habemus præſidia, inferiorem ad in partu pelvis partem ampliandam, ſi quidem ad hoc ſufficiat tria Coccygis oſſa manu, vel digitis extrorsùm repellere; nihil autem faciliùs quam hæc operatio, cum hæc oſſa interſe, ſolâ mediante, ut jam dictum eſt, ſubſtantiâ ligamentosâ, jungantur; atqui hæc ſubſtantia eo minori cum reſiſtentiâ cedit, & relaxatur, quòd per totum graviditatis tempus lymphâ quâdam ſerosâ ſingula pelvis oſſa unientia ligamenta irrorentur, præcipuè verò illa quæ diverſas Coccygis partes interſe ligant. Propoſita modo Coccygis retro-pulſio, non verbis tantùm Anatomicis probatur, ſed certâ quoque nititur experientiâ, fidelibuſque ac

quotidianis percelebrium in arte obſtetriciâ virorum obſervationibus à priori demonſtratur (*i*).

V I.

Tenerrima, nec-non parte in anteriore ferè omnis ſpongioſa reperitur oſſium Coccygis ſubſtantia : in exteriore quidem parte leviſſimâ materiæ cruſtâ cooperiuntur : molliſſimâ ſynchondroſi cum oſſis ſacri inferiore extremitate connectitur Coccyx. Primum ipſius os naturali ſuâ in ſede virili ſuper cadavere ſi collocare velis, ambo ejus apophyſes quibus oſſi ſacro adhæret ſursùm & retrorsùm ponendæ : duo alia oſſa in ſuâ tunc legitimâ aderunt poſitione, quandò ſursùm tollentur majores ipſorum extremitates, & quandò anteriùs intuebitur facies illorum minus aſpera : ſed ultima hæc diſtinctio ſemper non obſervatur, nam ſæpè ſæpiùs hæc oſſa rotunda & oblonga ſunt, & non minùs æqualia in ſuâ parte poſteriore quàm in anteriore.

V I I.

Præter ligamenta nuper recenſita, aliæ adhuc partes oſſibus Coccygis ſeſe inſerunt : tales ſunt muſculi *Coccygienſes* dicti, muſculi *iſchio-Coccygienſes* nuncupati, *ani elevator*, tandemque tendo ſive ligamentum tendinoſum muſculorum anum conſtringentium. Quatuor priorum muſculorum deſcriptionem hic omittere in culpâ foret, ſiquidem ad ipſum Coccygem pertinent. Duo priores, nempè *Coccygienſes*, faſciculi tanquam carnoſi conſiderari debent, qui tranſverſali è ligamento partem foraminis *ovalis* dicti ſuperiorem occupante proficiſcuntur, & indè ad Coccygem tendentes in parte hujus interiore deſinunt. Muſculi verò *iſchio-Coccygienſes* à parvo ligamento *ſacro-iſchiatico* dicto originem ducunt, deindè uſque ad os ſacrum, iſchiique ſpinam progrediuntur, & ad Coccygem ſeſe terminant, partem priorum ſuperiorem occupantes. Coccygis revulſionem impedire hi muſculi pro uſu habent : nunc reſtat ut de ipſius Coccygis uſu aliquid dicamus.

(*i*) Vid. *Paræum*, *Mauriceau*, *Deventer* & alios.

VIII.

PLURES ſunt Coccygis uſus : 1°. muſculum anûs levatorem firmat : 2°. inteſtinum rectum & ejus ſphincterem defendit, ex-indeque cauſam eruit Clariſſimus Anatomiæ Cultor D. *Paaw.* infantibus adeò familiaris cur ſit anûs procidentia : hæc ſunt enim ejus verba ad illius propoſitionis veritatem aſſerendam (*k*) : *Sphinctere inteſtini, ipſoque recto inteſtino huic oſſiculo annexis, cum humida ſit corporis puerorum conſtitutio, hinc adeſt fundamentum dictis partibus inſtabile, accedente potiſſimùm magno ad egerendum conatu.* Hinc quoque juvenculæ faciliùs quàm annoſæ pariunt. Os etenim uteri Coccygi innititur : cedat itaque ac reflectatur, dilatante ſe utero enixûs tempore, abſolutè neceſſe eſt : at in annoſis mulieribus os illud ita induruit, ut vix & niſi ſummo conatu cedere queat.

ULTIMUS denique uſus Coccygis ille eſt, cum extremum ſpinæ foramen obturet, ſpinalem medullam aeris ab injuriis deffendere.

VASA omni-generis à partibus vicinis recipit Coccyx.

PRÆMISSIS iſtis tanquam abſolutè neceſſariis cognitionibus Anatomicis, partis Chirurgicæ noſtræ Theſeos expoſitionem materiarum ordo à nobis exigit.

(*k*) *Paaw. Primitiæ* Anatom. de oſſibus, pag. 98.

POSITIONES CHIRURGICÆ.

I.

Permulta ad iſtius partis enucleationem documenta paſſim in autoribus reperire eſt. Illorum autem heroem Celeberrimum *Petitum* pro duce habebimus.

Coccygis à ſede ſuâ diverſio vel dimotio, ejuſdem luxatio poteſt-ne dici ? Hæc eſt prima reſolvenda quæſtio, tractationem hujus morbi antequàm ſuſcipiamus. Violentis ad anum percuſſionibus, vel ſævo in hanc partem lapſu poſſunt quidem è ſede ſuâ deturbari variæ Coccygem componentes partes ; illæ autem deturbationes vix luxationum nomine ſalutari debent, vel ſaltem incompletæ tantùm, nunquàm verò completæ obſervantur. Hujus rei ita ſeſe habentis certam dare rationem facillimum eſt : demonſtravimus enim in Anatomiâ per capita & cavitates interſe mutuò implicitas articulationem non eſſe oſſium Coccygis unionem, ſed ſimplicem tantummodò per cartilagines & ligamenta adhæſionem. Quo poſito, tenerrimæ horum ſubſtantiarum fibræ cedere quidem poſſunt, nullumque oſſiculorum vel anteriùs vel poſteriùs vel ad latera dimotioni obſtaculum opponere ; ſed facillimè perſpicere eſt quanta adſit inter hanc momentaneam dimotionem & veram luxationem differentia, undè rectiùs diceretur *exterior inverſio* Coccygis dimotio, depreſſio autem ejuſdem *interiùs repulſio*.

I I.

Quibus rationibus admiſſis, exiguas Coccygis vertebras perfectam experiri disjunctionem rariſſimè obſervatur : ab oſſe

oſſe enim ſacro ſi omninò illæ ſepararentur, ruptionis nomine hanc ſeparationem deſignare ſatiùs adhuc eſſet, quàm illam dicere luxationem; quandò verò, ictu ſummâ cum violentiâ illato, verâ dilaceratione deſtructæ ſunt tùm cartilaginoſæ, tùm ligamentoſæ fibræ, in ſtatu ab eo in quo reperiuntur oſſa luxata parùm diverſo adeſſe oſſa Coccygis fatendum eſt: attamen in hoc ipſo caſu mente concipere quàm verbis pronuntiare faciliùs eſt non-nullam adhuc adeſſe differentiam; talis prætereà dilaceratio per-raro locum habet, cùm præter ſubſtantias modò memoratas, ligamenta alia ſint in unoquoque latere, quæ ne quid ſimile eveniat impediunt. Attamen de Coccygis vel luxatione vel dimotione, ſi magis arridet, dicturi, Celeberrimi ad inſtar Magiſtri *Petiti*, communi voce utemur, & ſic illo pronuntiante (*l*), introrsùm vel extrorsùm luxari poſſe Coccygem dicemus; de luxatione verò ad latus ideò videlicet nulla ab eo autore mentio facta eſt, quià rariſſima, & inſuper nullam particularem exigat curam: attamen aliquotiès obſervatur, & nuperrimè adhuc in quodam viro hanc intuendi occaſio nobis data fuit. Harum luxationis ſpecierum cauſæ nunc eruendæ.

I I I.

EXTRORSÙM factæ, vel potius exterioris Coccygis luxationis cauſæ à ſolis in laborioſo partu difficultatibus, inter partes viam præbentes diutiùs hærente fœtu, oriri videntur. Tunc enim Coccygis tùm cartilagines, tùm ligamenta per fœtus impulſionem, qui ipſe per uteri elaſticitatem, & per diaphragmatis abdominiſque muſculorum vim contractilem anteriùs propellitur, in longinquum protenduntur, ſummamque experiuntur violentiam; cum verò his conatibus reſiſtere non poſſit Coccyx, extrorsùm tandem aberrare cogitur, & ſic luxationem de quâ nunc agimus efformare. In partu etiam naturali, & præcipuè in primo, locum habere poteſt hæc luxationis ſpecies: ſed in hoc caſu

(*l*) *Mal. des os, tom. 1, pag. 166 & ſuiv.*

vix terminatur partus, quùm antiquam ſuam ſedem recuperet Coccyx : idem verò non fit laborioſum poſt partum, nec introrsùm redire poteſt os illud : cùm enim durâ & diuturnâ infantis preſſione fatigatum, laceſſitum fuerit, cùm prætereà per tempus nimis longum cartilagines & ligamenta diſtracta & contorta fuerint, ſuam neceſſariò amiſerunt elaſticitatem, nec vim vi æqualem opponere ipſis poſſibile fuit, & indè ipſorum infirmitas, relaxatio, & partium ab ipſis contentarum demiſſio.

I V.

Introrsùm factæ vel interioris Coccygis luxationis cauſæ ſunt omnes externæ, & ab ictu tantùm in hanc partem illato, vel à lapſu quodam violento talis morbus ortum ducere poteſt. Admonere hic inutile ducimus, omnem, quæcumque ſit, luxationem Coccygis in hujus partis cum oſſe ſacro connexione ſedem habere, non verò in diverſorum interſe unitorum Coccygis oſſium ſeparatione, quanquàm tamen aliquotiès illud accidens obſervetur ; ſed præter-quàm quòd multò minùs moleſtum ſit quàm vera luxatio, faciliùs etiam curatur, nulliſque artis auxiliis ſui ad tractationem indiget, quùm vix plerumque ſenſibile ſit. In hoc quidem præcipuè caſu locum habet luxatio ad latera, vel lateralis : nam vix concipitur quonam modò in junctione ipſius Coccygis cum oſſe ſacro obſervari poſſit ; indeque petenda ratio cur illam prorsùs neglexerit D. *Petitus* (m). Hujus ultimæ luxationis ſpeciei haud abſimiles ſunt cauſæ quàm illæ quæ ſecundam conſtituunt ſpeciem, niſi quòd in partu quoque luxatio ad latera nonnunquàm notetur : tunc verò ſæpiſſimè ſimul adſunt & luxatio exterior & luxatio lateralis : quodquidem intellectu facile : ſi enim fœtus preſſio interior non ſit æqualis & media, ſi in latus vel dextrum vel ſiniſtrum moleſtior fiat, tunc certè in latus vehementiùs affectum impellitur Coccyx : tunc non ſolum extrorsùm ſed etiam paululùm ad latus fiet luxatio. Cauſis harum luxationum expoſitis, ſigna earumdem nunc deſcribenda : nam,

(*m*) Loco jam citato.

ut rectè dicit Medecinæ *Princeps* (*n*) : *Medicus si sufficerit ad cognoscendum, sufficiet etiam ad sanandum.*

V.

In duas Classes, nempè in sensibilia & rationalia dividi possunt Coccygis luxationum signa diagnostica : prima è visu & tactu imprimis eruuntur : per visum clarior patebit dimotio, si major sit, & per tactum unicè, si levis sit : sed in utroque casu non multùm juvant hæc duo signa, eò quòd, 1°. nunquam-non mediocre est Coccygis à sede naturali diverticulum : 2°. plùs minùs-ve in quibusdam subjectis naturaliter incurvari potest hæc pars, vel magis in aliis, minùs in aliis extrorsùm eminere, absente etiam morbo. Idem de rationalibus signis cave ne dicas : ea enim certiora sunt, siquidem ab ipsis accidentibus, ab ipsis symptomatibus primum ducentia originem, haud dubiam ad morbi cognitionem sensim ac sensim nos adducunt. Quæ vero accidentia sive symptomata hæc erunt : 1°. ad anum gravitans quoddam pondus : 2°. maximus dolor diram tunc præsertim exercens sævitiem, quandò æger femora movet, quandò urinam projicit, dejectionem molitur, quandò deniquè tussit, sputum edit, mucum à naribus trahit, & sternutamento vexatur. Amborum illorum accidentium naturæ & causæ certius assignandæ, illorumque affectuum, pro nostris viribus, explicatio danda.

V I.

Ponderis ad anum gravitantis sensûs hæc videtur esse ratio, sive causa : introrsùm repulso Coccyge, intestinum rectum comprimit, & sic partium in pelvi contentarum onus magis sustentat, quodquidem ad luxationem Coccygis internam pertinet ; sed non ne etiam sine erroris metu altera ejusdem affectûs dari posset causa, ad luxationem exter-

(*n*) Hipp. Lib. de Arte, sect. XX.

nam ſpectans ? In hoc enim caſu cùm Coccygis ligamenta nimis extenſa maximâ non ſolum moleſtiâ, ſed ſæviſſimo ſæpiùs dolore ægrum diſcrucient, cùm prætereà, ut jam ſuperiùs diximus, Coccygi ex parte adhæreat inteſtinum rectum, & ab eo ſuſtineatur, major fit tunc Coccygis labor, parſque ab ipſo ſuſtentata, onus quoddam *injuſtum* ipſi meritò videtur.

Dolor ab ægro expertus, quandò femora movet, urinam projicit, dejectionem molitur, exindè petendus, quòd ex parte Coccygis oſſiculis infigantur inteſtini recti muſculi, & ii qui *maximi glutæi* dicuntur. Hoc enim agnito, ſemper movetur Coccyx, quandò ad femoris extenſionem hi muſculi ſeſe contrahunt, vel quandò urinariæ veſicæ ac inteſtini recti muſculi actionem exercent. Moveri autem non poteſt læſus Coccyx, quin dolorem & quidem ſæpè maximum experiatur æger : iidem Coccygis motus, ſed aliâ causâ producti, nempè per abdominis partium impulſionem, veram ſtabilient cauſam dolorum quibus in tuſſi, ſputo, muco excernendo, & in ſternutatione torquetur æger.

VII.

Talia ſunt omnis Coccygis luxationis ſive introrsùm, ſive extrorsùm productæ ſigna ; ſed alia ſunt quibus reipsâ & evidentiſſimè diſtinguitur num introrsùm, num extrorsùm luxetur Coccyx, & hæc ſunt : in luxatione externâ, Coccyge internè propulſo, expertus dolor multum frangitur ; ſi è contra luxatio ſit interna, & in eâdem directione propellatur Coccyx, quàm maximè adaugetur dolor. Cæterùm ſingulam ſeorſim noſcere luxationem qui deſiderat, levium quæ inter illorum ſymptomata perſpiciuntur differentiarum obſervatio res tanti momenti ipſi videri non debet : ad cauſas tantummodò attendat, ſiquidem eæ ſolæ luxationis ſpeciem indicare & conſtituere poſſunt, & luxationem externam, verbi gratiâ, cauſa tantùm interna, luxationem vero internam cauſa tantùm externa producat.

VIII.

Coccygis luxationis prognosticum hoc est signum: externa minùs periculosa quàm interna, eò quòd posterior contusionem semper concomitem habeat. Fatendum quidem funesta tunc tantummodò contusionem sequi accidentia, cùm per longioris temporis intervallum neglecta fuerit: hæc tamen sæpissimè irruunt in mulieribus præsertim, cum præ fictitio vel falso pudoris prætextu malum jam aggravatum tacent, nec artis auxilia implorant: inter plurima hujus negligentiæ exempla immortali suo in opere à Clarissimo *Petito* allata unum selegimus, & illud nobis hic afferre liceat, quòd & circumstantiis, & mediis curatoriis adhibitis notari præcipuè mereatur.

Puella quædam in angularem lapidem motu præcipiti sedens, luxatio fit Coccygis in suâ articulatione cum osse sacro; violenti quidem non fuerunt ægræ dolores, & hæc sine dubio præcipua fuit causa, cur per longum temporis intervallum morbum celaverit. In anu tamen molestum quoddam persentiebat pondus, de die in diem molestius factum: tunc verò solùm mali explorationem permisit, quandò per intestini recti canalem trajici fœces ampliùs non potuerunt. Ægrâ in lecti margine collocatâ, in eo ferè situ pro enemate accipiendo requisito, digitum indicem oleo imbutum profundè in anum immisit D. *Petitus:* non sine multo labore tetigit tumorem mediocre renetium malum volumine æquantem: alteriûs manûs digito indice extrorsùm in ossi sacri fine & Coccygis principio collocato, duobusque digitis alternâ vice impulsis, fluctuationem sensibilem ab uno digito ad alterum respondentem distinxit, undè facilè dijudicavit abscessum in hac parte adesse: tumore aperto, & pure evacuato, digitum rursùs in vulnus immisit, agnovitque ossis sacri apicem Coccygisque caput omnino nuda esse, periosteo spoliata, carieque affecta Cum Coccygis caput nullo hujus superficiei puncto partibus vicinis adhæreret, separatum &

amputatum fuit : in longum tempus protractæ fuerunt curæ methodicæ : sed in vanum labor impensus : morte enim correpta fuit ægra, sex mensibus vix elapsis.

QUÆQUIDEM observatio, & multæ aliæ quas hic recensere inutile foret, tot sunt documenta, contusione vel minimè neglectâ, periculosissimam nonnunquàm evadere internam Coccygis luxationem : facilè enim concipitur, quòd si puella de quâ modò mentio facta est, ad certa tutaque salutiferæ artis præsidia, incipiente morbo, confugisset, puris collectio præcaveri potuisset, tùm per frequentes sanguinis missiones, tùm per topicorum convenientium applicationem, generatimque per omnia media in tali casu ad instituti rationem adhibenda.

I X.

PRÆTER dolorem à contusione prodeuntem, alius adhuc ab ægro persentitur, è violentâ ligamentorum extensione necessariò secutus : qui verò dolor duabus Coccygis luxationibus communis est, cum iis tamen differentiis, 1°. quod minùs fortis sit, & per minus tempus duret in luxatione externâ, sensim ac sensim locum habente ligamentorum extensione : 2°. quod eâdem suppositâ luxationis specie, facillimum sit Coccygem in eo retinere situ quo tensa ligamenta relaxentur : præterea dolor à tali pendens ligamentorum extensione tanto cum furore nonnunquàm sævit, quandò vel minimis non coercetur remediis, ut inflammationem abscessusque brevi tempore producat. Quæquidem doloris species nisi post longum temporis spatium dissipatur, nec tamen exindè augetur luxationis periculum. Generatim ergo ex præmissis concludi potest Coccygis luxationem, licet diu dolore concomitatam, reipsâ tamen periculosam non esse, nisi quandò nimis neglecta fuerit, vel quandò in subjectis Cacochymiâ affectis locum habens, perversæ humorum qualitates accidentia generant quæ à solâ luxatione produci non possunt. Quæ huc-usque de duabus prioribus dicta sunt luxationibus, eadem

ad posteriorem luxationem, nempè ad latera, pertinent, nec varia sunt causæ, signa & effectus. Nihil igitur nunc nobis superest, nisi ut ad harum omnium luxationum curationem nos accingamus.

X.

Omnis generatim Coccygis luxatio remediis facillimis & simplicissimis curatur : sic ut ejusdem externa reducatur luxatio, sufficit illum intrinsecùs propellere. In hoc situ retinetur, spleniis gradatim amplioribus & longitudinalibus applicatis, & fasciâ in T. figuratâ contentis : hic verò apparatus ita imponi debet, ut, ipso applicato, alvum exonerare mictumque ducere possit æger : nec constrictior, nec laxior esse, sed æqualem exercere pressionem debet, siquidem major illius vel constrictio vel laxitas quamplurimis ansam præbere potest accidentibus.

Tranquillitas & animi & corporis ægro præscribenda : *nam*, ut rectè notat secundi seculi per celebris vir historiæ conditor, *nihil tam exasperat fervorem vulneris quàm ferendi impatientia* (*o*). In hoc casu generatim conveniunt omnia medicamenta spirituosa : eâ de causâ aqua vitæ cum parvâ aluminis dosi, spiritus vini camphoratus totque alia remedia vel topica suum habere possunt usum, non solum in Coccygis luxatione, sed etiam in omnibus aliis luxationibus.

X I.

Sunt verò quidam autores apud quos in magnâ commendatione est in his morbis olei usus : præterquàm quòd autem hi autores paucissimi sunt, observatum est nec semel ex oleo adhibito sequi accidentia quibus alia superiùs pro-

(*o*) Hegesip. Hist. Lib. II, cap. IX.

posita remedia locum nunquam dant. Testem hujus veritatis locupletissimum habemus D. *Petitum*, qui pluriès observasse refert (*p*) oleum in hoc casu pruritum eresypelatemque excitare, hujusque à vel fracturarum vel luxationum curatione omninò projiciendum esse usum concludit. Notandum verò in ipsâ tantum apparatûs applicatione oleum rejiciendum esse : quandò enim interna est Coccygis luxatio, ad os reducendum cùm digitum in anum immittere cogatur Chirurgus, debet anteà oleo inungi ille digitus : at in hoc casu olei effectus longè diversus est, nec in parte permanet : præterea omne aliud pingue medicamentum in eumdem usum adhiberi potest.

XII.

Methodus curatoria ad luxationem internam requisita ab eâ quam ad luxationem externam præscripsimus parùm differt. In priori digitum oleo inunctum in anum immitti necesse est, & in tantum provehi, quantùm requiritur, ut extremam Coccygis apicem superet, & illud os ad pristinum statum reduci possit; sed ut minor sit dolor, & facilior etiam succedat operatio, hæc à Chirurgo adhibenda diligentia, quandò digitum intromittit, nempè ut semper hic fulciatur in latus anûs marginis Coccygis extremitati oppositum. Reducto sic osse, & in pristino statu collocato, in eodem retinetur per mollem turundam in anum immissam, & per aliquot dies ibi commorantem : levi apparatu, fasciâque superiùs descriptâ sustentari debet.

De luxationis ad latera curatione vix quidquam dicendum: hujus enim reductio iisdem cautelis, eorumdem remediorum applicatione obtinetur, & in eo tantùm differre videtur, quod in hâc pars malo opposita præcipuam totius apparatûs vim sustinere debeat, ut ligamenta lateralia quæ nimiam experta sunt extensionem, suam gradatim recuperent elasti-

(*p*) In loco citato, p. 140.

citatem;

citatem, partiſque dimotæ in locum reſtitutio tutior & facilior ſit.

XIII.

In omni verò, quæcumque ſit, Coccygis luxatione hæc generalis lex obſervanda, nempe à principiis omnia tutiſſima ad doloris furorem leniendum adhibere remedia, juxta hos verſus (q).

. . . . Requiem tamen indere morbo

Fas erit, & triſtem ſaltem mulcere dolorem.

Non minori diligentiâ funeſta quæ à contuſione ſequi poſſunt accidentia præcavenda. Vera autem contra & dolorem & contuſionem apparentem præſidia ea ſunt: 1°. frequentes ſanguinis miſſiones, pro tamen ægri viribus: 2°. narcotica remedia: 3°. potus abundans: 4° tandem diæta. Non mediocrem nonnunquàm utilitatem afferunt enemata; quandiù intentus dolor, inflammatioque adſunt, balnea, & cataplaſmata tùm anodina, tùm emollientia & reſolutiva ſufficiunt; poſteà verò eadem remedia, topicis ad externam modo luxationem indicatis, adhibere poteſt Chirurgus. Faſciæ applicatio leviſſima eſſe debet, & ſimpliciter continens, neceſſariumque eſt in lecto ægrum decumbere, oppoſito etiam ad anum circulo panniculis involuto, & tomento farto; ſi autem decubitûs ipſum tædit, ſedere debet in pertusâ ſellâ, ut nullo quocumque corpore tangatur Coccyx: hujus enim preſſio novas excitaret dolores, quibus forſan deniquè abſceſſus ſuccederent.

(q) Ovid. Metam. Lib. IX.

Quas Theses , DEO JUVANTE , & præside PETRO SUE , Artium Liberalium , & Chirurgiæ Magistro , Regiæ Chirurgicæ Academiæ socio , Anatomiæ & Chirurgiæ in Scholâ practicâ Professore , nec-non in generali Parisiensi præfecturâ Chirurgo ordinario , *tueri conabitur* JOANNES COSMAS D'ANGERVILLE , *in almâ Universitate Parisiensi* , *Artium Liberalium Magister* , *& in Nosocomio dicto* l'Hôtel-Dieu , *nuper Chirurgus præcipuus.*

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

Die Sabbati 1ᵃ. Septembris anno salutis 1770 , *à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.*

PRO ACTU PUBLICO

ET

SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis P. AL. LE PRIEUR, Regii Chirurg. Collegii Typographi, 1770.